

TARSOLY

A HÁLÓ LAPJA – 2012 JÚNIUS

Műhelyek a Hálóban

*A kovács üllője mellett ül, s vizsgálja a nyers vasat.
Közben a tűz heve pörköli a bőrét, s küzdenie kell a forró kemencével.
A kalapács zaja süketíti fülét, mégis a mintadarabra szegezi a szemét,
s a munkáján járhatja az eszét, műve díszítésén törí a fejét.*

(Sir 38,28)

Kedves Olvasó!

A Tarsoly mostani számának témája, a Hálóban működő műhelyek bemutatása. Mióta elindult a Háló mozgalom, azóta keresgéljük a lehetőségét a területi-alapú működés mellett más formájú aktivitásoknak. Ezek lényege, hogy valamilyen érték vagy ötlet mellett szerveződő öntevékeny kör jön létre, amely rendszeresen találkozó és együtt gondolkodó, együtt dolgozó emberekből áll.

Amikor a 2000-es évek elején megalkult a Pedagógus Munkacsoport (PMCs), illetve a Háló Gazdasági Tagozata (HGT) még máshogy használtuk a megnevezéseket is, mint ma. Mostanra a tagozat elnevezést már csak a HGT esetében használjuk, a munkacsoport szót pedig inkább a Háló belső életét segítő csapatokra mondjuk: pl. internetes mcs (akik a honlapot szerkesztik) vagy Tarsoly mcs. A műhely szót viszont fenntartjuk az első bekezdésben írt csoportok számára.

A Háló története során nagyon változik a működő műhelyek száma, és működésük formája is. A mostani számban a jelenleg működő műhelyeket szeretnénk bemutatni. A Közösségi Műhely a Háló közösségi arcát próbálja megrajzolni és bemutatni. A Pedagógus Munkacsoport és a

HGT régóta működő műhelyeink, melyek egy-egy szakterület aktív személyeit fogják össze. Bemutatunk két olyan műhelyt is, melyek valahol a téma határterületein léteznek: az Angyali Kar és a Bölcsek Köre, valamint egy olyan szervezetet is, amely talán nem műhely, de műhely-szerűen működik: a Parlament. A mostani számba ennyi fért bele, bár még lehetnek műhely-kezdemények és -csírák szerte a Kárpát-medencében.

A Tarsolyt nem úgy készítettük, hogy az egyes műhelyekről egy bemutatót írtunk. Minden cikk egy műhelyről szól és egy-egy apró részletet próbál felvillantani a munkájából, a cikket pedig egy névjegy kíséri, mely a műhely rövid leírását tartalmazza.

Érdekes jelenség, hogy a régi nagy műhelyek közül kettő is (HGT és PMCs) jelenleg Kárpátalján a legaktívabb. Ebből jött az ötlet, hogy a mostani számunk vendége Kárpátalja legyen. Az elkészült cikkeket elküldtük nekik, és megkértük őket, hogy lapszéli jegyzetben kommentálják azt, amit olvastak, a saját észéseitekkel, gondolataikkal.

Jó olvasgatást kívánunk!

Koncz András

Kiadja: Háló Egyesület, www.halo.hu, tarsoly@halo.hu
Szerkesztette: Gaga Zsuzsa, Koncz András, Legeza Kata, Lindeisz Ferenc, Zupán Vera
Tördelte: Kenyeres Csilla, nyomta: Demax

**„HOGY A TALÁLKOZÓK ADTA VÁZAT ÉLETTEL,
HÚSSAL TÖLTSÜK KI...”****Munkacsoportok és műhelyek a Háló életében**

A Háló eddigi két évtizedének látható tevékenységeit nagyon jellegzetesen a találkozók, ezek szervezései tették ki. Ez volt és most is ez az, amibe a legkönnyebb bekapcsolódni, amely az első lépcsőben leginkább lelkesítő, amely a külvilág számára a leginkább látható, amelynek a leginkább vannak hagyományai, amely – valljuk be – a bejáratottsága miatt, az ismétlődő jellege miatt, a sok jó minta és példa miatt, bizony a legkönnyebb is. Talán ezért is olyan nehéz ebben új utakat találnunk, és találkozóink minőségét javítani, mert túlságosan „begyakorlottak” vagyunk benne, és a változtatás többlet energiákat is igényelne. Bogozóink, önkénteseink közül is sokan csak a találkozókhoz kapcsolódó tevékenységekben látják a hálós létet.

Pedig eredeti elképzeléseink szerint, és ez mind a mai napig így van, **a találkozó „csak” egy fórum, egy folyamat kiindulása, illetve állomása, de semmiképpen sem végcél.** A találkozók megadják sok esetben az alapot, a lehetőséget valaminek az elkezdésére, továbbvitelére. Megadják a lehetőséget a találkozásra, hogy abból a találkozásból azután valami szülessen. Megadják egy szervezet, – jelen esetben a Háló – működésének a vázát, hogy

azután az egészet ennek alapján hússal töltjük meg. Ezért is szoktunk sokat beszélni arról, hogy mi is történjen két találkozó között, vagy hogy két találkozó között is van élet. Gyakran a találkozón kapott lehetőség továbbvitelét az ötletek hiánya akadályozza. Pedig ha egy találkozó, vagy a találkozók sora nem szül új folyamatokat, ha nincsenek meg a továbblépés lehetőségei, akkor az visszahat magára a találkozóra is, előbb utóbb önmagáért való, azaz céltalan lesz.

A munkacsoportok és műhelyek adják az egyik lehetőséget – sok egyéb lehetőség mellett – arra, hogy a találkozók adta vázát élettel, hússal töltjük ki. Ezekben van lehetőség arra, hogy az emberek inkább az érdeklődésük és képességük szerinti feladattal, munkával foglalkozzanak. A munkacsoportok és műhelyek alkalmat adnak szinte bárkinek arra, hogy kialakítsa azt a környezetet magának, amelyben például az önkéntes munka folyamán jól érzi magát, ahol szolgálatát akár a hivatásának megfelelően is gyakorolhatja.

A Háló bogozóinak és a különböző Háló csomópontok vezetőinek az is feladata, hogy minél több embert vonjanak be munkánkba. Egyik oldalról nagyon sok a megoldandó feladat,

a Háló számára szinte felmérhetetlenül sok, és ehhez sok munkáskére van szükség. Másrészt akkor tudunk elkötelezett embereket építkező tevékenységünkbe bevonni, ha elkötelezettek lesznek a Háló iránt, ehhez pedig a legjobb és legbiztosabb út a közös munka. Ezt például a kisegyházakhoz tartozó barátainktól nagyon is megtanulhatjuk. Ha tehát valaki megtalálja saját maga szá-

mára a szolgálat helyét a Hálóban, akkor attól kezdve fontos lesz neki maga a Háló is. Innentől kezdve pedig az egyház- és társadalomépítésünk egy új, aktív emberrel gazdagodott,

azaz egy aktív magyar keresztény ember gazdagítja Isten Országát.

A munkacsoportokba, illetve egyéb hálós „szervezetekbe”, „intézményekbe” való bekerülés azért is fontos, mert mi, mint egy önkéntesekkel dolgozó civil szervezet, gyakran nem tudunk mit kezdeni a jószándékú segítőkkel, akik alkalmanként felajánlják számunkra szabadidejüket. Ha ellenben ezt a segíteni akarást át lehetne forgatni egy munkacsoportba, akkor ott lehetőség nyílik különböző feladatokba való szerves bevonásukra. Rögtön egy olyan kisebb keretben találják magukat, amely részben velük együtt fejlődik, ahol ők maguk is fontosak, ahol személyre szabott feladataik lehetnek, és amelyet saját képmásukra tudnak alakítani. Ez az, amiről korábban azt írtam, hogy a szolgálat helyének a környezetét magunk is ki tudjuk alakítani. Erre az egyik legjobb hely a munkacsoport, vagy műhely.

Eredetileg a Hálóban inkább csak munkacsoportokról beszéltünk, az utóbbi idők fejleménye a műhely kifejezés. Talán ott lehetne a határvonalat meghúzni, hogy **a munkacsoportok a jelenleg működő Háló segítői.** A Hálóban vannak jól körülhatárolható feladatok (honlap, Tarsoly, pályázatírások, központok programjai, kulturális események), amelyeket valakiknek el kell végezni. Jobb, ha ezt egy stabilan működő munkacsoport, azaz embereknek egy köre veszi kézbe, nem egyes emberek

alkalmanként. A stabil működés, a folyamatosság biztosítása is ezt igényli. Ha valakit a képessége, érdeklődése ebbe az irányba hajtja, ez ideális terepe lehet a folyamatos segítségnek.

A felsoroltak csak példák voltak, sok más egyéb segítő tevékenység is előfordulhat, sőt olyan is elképzelhető, hogy valaki egy eddig nem meghatározott tevékenységre szeretne új munkacsoportot létrehozni. A lehetőségek tere tág. Például van listánk az irodai munkákról, szép hosszú, onnan is válogathat bárki. De vannak a Hálónak hosszabb távú céljai is, mint amilyen például a már említett találkozók minőségének javítása. Nagyon üdvös lenne, ha erre a feladatra külön csoport alakulna, amely izgalmas, sokrétű, a Háló fő irányát is befolyásoló érdemi tevékenységet folytatna. De ez persze

most csak példa, nem minden célunk ilyen nagyságrendű.

A műhelyek, abban különböznek talán a munkacsoportoktól – bár nagyon hasonlítanak hozzájuk –, hogy nem tevételes működési támogatást nyújtanak, hanem egy-egy szakterületet elvi síkokon is körbejárva hosszabb távú koncepciókat alakítanak ki, elméleti segítséget nyújtanak a Háló gyakorlati működéséhez, illetve elméleti és gyakran gyakorlati tudást is adnak a Hálónak erősebben vagy gyöngébben kötődő embereknek. Ebben az értelemben igazi műhelyként éljük meg például a Közösségi Műhelyt, az Angyali Kart, a Pedagógus Műhelyt.

A műhelyek egy másik megközelítési lehetősége, illetve Hálón belüli pozicionálási lehetőségük, hogy elmélettel támogassák a gyakorlati feladatokat. Ilyen értelemben lenne

nagy jelentősége például egy lelkeségi műhelynek, egy magyarság műhelynek, amelyek eddig még csak a vágyainkban születtek meg.

A műhelyek lehetnének azok a kis „szabadcsapatok”, akik tapasztalataikat, összegyűjtött és megszerezett tudásukat más irányokba (például plébániák, egyházmegyék, civil szervezetek, akár szórványban élő önkormányzatok felé) is átadhatnák, ezáltal valóban és tevőlegesen segíthetnék a társadalom fejlődését. Erre jó gyakorlatot mutat például a Közösségi Műhely.

Tehát a műhelyek a Hálónak olyan elemei lehetnek, amelyek kapcsolatot tartanak társadalmi környezetünkkel, illetve feléje egyértelműen értéket közvetíthetnek, elméleti és gyakorlati szinten is. Ez azért izgal-

mas terület, és egy bármilyen műhely számára azért hasznos a Hálóban való lét, mert a Háló kapcsolati rendszerét maga a műhely erősen kihasználhatja, viszont a kifelé való működés kapcsán maga a műhely is gazdagíthatja a maga új kapcsolati rendszereivel a Háló alapműködését. Ez a műhely által behozott kapcsolati rendszer lehet akár igen erősen szakmai jellegű is, és innentől kezdve ezt mint a misszió egyik fontos lehetőségét is figyelembe vehetjük. Ennek azért is van jelentősége, mert az egyházak általában csak nagyon kis mértékben tudják megszólítani a szakmákat, a szakmák képviselőit Ezekből a körökből nagyrészt az egyházak kiestek. Tehát a műhelyeket felfoghatjuk mint a társadalom és a társadalom egyes jól meghatá-

rozott csoportjai felé kinyújtott karjainkat is. Ennél a témánál jó szívvel gondolok például a Háló Gazdasági Tagozatának konferenciáira, de általában az egész Tagozat működésére is.

A munkacsoportok és műhelyek egyik legnagyobb megoldandó kérdése az, hogy kerületi, régiós és Kárpát-medencei szinten hogyan tudnak egymással együtt munkálkodni. Látható ugyanis, hogy azok a legsikeresebbek, amelyek helyi szinten is folyamatosan működnek, azaz ahol a csoport olyan emberekből áll, akik egymáshoz viszonylag közel laknak, és így a rendszeres személyes találkozás megoldható. Ilyen értelemben problémák merülnek fel, ha egy munkacsoportot rögtön indulásakor régiós vagy magasabb szinten szeretnének megalakítani. Tehát jobb modellnek tűnik jelenleg az, hogy egy egymással szorosabb kapcsolatot tartani tudó mag kezdi el a működést valahol, és próbálja meg működését, a működés módszereit a többi terület, a többi hálós csomópont felé kiterjeszteni.

Végezetül megemlítem, hogy a munkacsoportok hogyan hatnak vissza a találkozókra. Mint az elején írtam, ha nincs az egyes találkozónak gyümölcse, céljuk, kifutásuk, akkor öncélúvá válhatnak és kiüresedhetnek. Egy-egy munkacsoport év közbeni sikeres tevékenysége igen erősen visszahat a találkozókra, mert azt érzékelteti, hogy volt értelme, van előrelépés, stb. Ez a további találkozók szervezésére is motiváló hatású lehet. De maga a munkacsoport is kihasználhatja ezeket a találkozót saját céljainak elérésére, saját létének hirdetésére, emberek megszólítására. Tehát nagyon helyes, ha a munkacsoportok igényekkel lépnek fel a találkozók szervezőivel szemben, azzal, hogy a találkozót az ő speciális szempontjaik szerint hogyan kellene felépíteni. Ily módon maguk a munkacsoportok is visszahatnak a találkozók jobbá válására.

Szeibert András

KÁRPÁTALJA HOZZÁSZÓL

Az Istenben való bizalmat követnie kell egyfajta tenni akarásnak. Ez jól megmutatkozik a Háló tevékenységében is. Ahogy a testnek több funkciója, több része van, úgy mi is különbözőek vagyunk. A munkacsoportok az ilyen tenni akaró emberek egy része, amelyben mindenkinek feladata van. Vajon mi megtaláltuk már a számunkra kijelölt helyet a saját közösségünkben?

„AZ EGYIK VAS A MÁSIKTÓL KAPJA ÉLÉT, A MÁSOK TÁRSASÁGA TISZTÍTJA AZ EMBERT”

(PÉLD 27,17)

Egyik évben a Közösségi Műhely, minden második alkalmára meghívott egy vendéget, akiről úgy gondolták, hozzá tud tenni a kisközöségekről való gondolkodáshoz. Szerencsére bőven lehetett találni ilyen embert. Az egyik volt Bobby Booze, aki maga is vezetője és elindítója volt számos kisközöségnek. A vele készült riportból talán arról is képet kaphatunk, hogy mivel foglalkozik a Közösségi Műhely.

A neved különösen cseng, nem magyar. Hogyan kerültél Magyarországra, mi hozott ide és mit csinálsz itt?

Először 1986 és 1987 nyarán jöttem Magyarországra egy rövid időszakra, amikor részt vettem egy protestáns árvaház és egy idősek otthona építésében. Majd 1992-ben már a feleségemmel tértem vissza, hogy gazdaságtant és angolt tanítsak a Külkereskedelmi Főiskolán. Három évi tanítás után határoztuk el, hogy megtanulunk magyarul és csatlakozunk a Barnabás Csoporthoz. Ennek a csoportnak az a célkitűzése, hogy erősítse a meglévő magyar gyülekezeteket, illetve lelkivezetők képzésével és bátorításával segítse új gyülekezetek létrehozását. Ezt elsősorban mentoráláson, felkészítéssel keresztül tesszük a jelenlegi és a leendő vezetők támogatása és képzése által. Olyan hatékony és működő keresztény vezetési módokat

keresünk és népszerűsítünk, melyek az egyházban és a társadalomban egyaránt sikeresek lehetnek. Azon vagyunk, hogy kulcsfontosságú vezetőket képezzünk és olyanok legyünk nekik, mint a bibliai Barnabás. Az ő példája és nevének jelentése ihlette a „Barnabás Csoport” nevet.

A Gazdagréti Református Gyülekezetben tevékenykedtek feleségeddel Debbie-vel és több mint egy évtizede vagytok a gyülekezet tagjai. Milyen szálakkal kötődsz hozzá, hogy kerültél bele?

Miután 1995-ben otthagytam a Külkereskedelmi Főiskolát, a feleségemmel Gazdagrétre költöztünk. Majd 1996 elején kezdtünk aktívan részt venni a gyülekezet életében és kiépíteni a kapcsolatot a vezetőkkel és a gyülekezet tagjaival. Az elmúlt tizenhat évben segítettünk az angol táborokban, a nyári ifjúsági táborokban, az Alpha kurzusban és más

tevékenységekben, amelyek azért jöttek létre, hogy segítsenek azoknak, akik nem tartoznak gyülekezethez és nem ismerik Jézust. Az évek során számos új kisközösség beindításában segédkeztem és 1999 óta a kis csoportok lelkészségét is koordinálom. Rendszeresen találkozom kiscsoportos vezetőkkel, hogy bátorítsam őket a feladatukban, de képzési és mentorálási támogatást is nyújtok nekik. Lelkészek és presbiterek (gyülekezeti vezetők) mellett is dolgozom jó pár éve, hogy őket is segítsem abban, ahogy vezetik a gyülekezetet. Tanítok és mentorálok vezetőket a gyülekezetben. Sokat tanulunk egymástól és hálás vagyok Istennek, hogy ebbe a közösségbe vezetett minket.

Hogy kerültél kapcsolatba a Barnabás Csoporttal?

Miután otthagytam a Főiskolát, egy teljes évet intenzív magyar tanulóval töltöttünk. Ezalatt az egy év alatt imádkoztunk és kerestük a megfelelő szervezetet, amelyhez csatlakozva beteljesülhet az a vágy, amit Isten a szívünkbe oltott. Ez a vágy nem más, mint olyan fiatal magyar lelkészeknek és vezetőknek segíteni, akik új dolgokat próbálnak ki annak érdekében, hogy a gyülekezetüket elérhetőbbé tegyék azok számára, akik nem tartoznak közösségbe. Ezért csatlakoztunk 1996-ban a Barnabás Csoporthoz.

Bár nehéz összefoglalni pár szóban azt, amit 16 éve gyakorolsz munkádban, de mégis szerinted mi a legfontosabb egy közösség vezetésében? Milyen nehézségeket, buktatókat látsz napjainkban? Vannak-e örök praktikák, megfogható praktikus tanácsok?

Azt gondolom a legfontosabb dolog egy közösség vezetésében, hogy az ember maga is jó követője legyen Istennek. Minden attól függ, a vezetőnek milyen a kapcsolata Jézussal, mert csak a Jézus iránti szeretet és az Ő irántunk való szeretetének mély megértése vezethet minket oda, hogy igazán szeretni tudjunk és jó vezetők lehessünk. A Jézustól kapott kegyelem megértése és befogadása nélkül, maga a vezető sem lesz képes arra,

hogy kegyelmet és szeretetet gyakoroljon azokon, akiket ő vezet. Ha a vezető nem tapasztalja meg Istent és nem növekszik az Ő szeretetében és a vele való kapcsolatában, akkor semmije sem lesz, amit továbbadhat a gyülekezet vezetésekor.

A vezetőnek az is fontos, hogy amennyire ez emberileg csak lehetséges, Jézus szemén keresztül nézze azokat, akiket vezet – képes legyen azt a személyt látni a másikban, akit Isten teremtett olyannak amilyen, és képes legyen meglátni benne azt, amilyen emberré válhat, a Szentlélek benne való munkálkodása által. A gyülekezet vezetőjének először jó „pásztorrá” kell válnia, és legfőképp olyan pásztorrá, aki szereti és vigyázza azokat, akiket vezet, miközben folyamatosan Jézus felé

irányítja a figyelmüket. Ugyanolyan szolgáló magatartása kell legyen, mint Jézusnak volt. A vezető facilitátor, nem diktátor! Nem azért van ott, hogy tanítson és megossa minden bölcsességét, hanem azért hogy segítsen a gyülekezetnek, hogy együtt tanulmányozzák a Szentírást.

Pontokba gyűjtve így mutatnám be a jó vezetőt:

- szereti Istent és szeretné látni Őt dicsőségében;
- törődik embertársaival és azt szeretné ha azok növekednének Istennel való kapcsolatukban;
- ért az emberek nyelvén, különösen jó a rájuk való figyelésben és a jó kérdések feltevésében;
- képes arra, hogy saját életéről és Istennel való kapcsolatáról nyitottan-, és hitelesen beszéljen;
- képes nehéz embereket és konfliktusokat szeretettel és megértéssel kezelni;
- van szíve az elveszettekre;
- szán időt a tervezésre és a felkészülésre;
- rendszeresen imádkozik a kiscsoport/közösség tagjaiért.

Te magad is lelki vezető vagy. Egy lelki vezetőnek mi a feladata? Hogy tud mindig őrzője, vigyázója lenni egy közösségnek? Neked mi a titkod?

Mint említettem, egy lelkiveető legfontosabb feladata az, hogy kövesse Krisztust és abból a kapcsol-

latból táplálkozzon. János 15. a kedvenc részem a Szentírásban és mint vezető gyakran visszatérek rá újra és újra. Ha nem vagyok Jézusban, semmim sincs vezetőként amit adhatnék. Ha a Szentírás olvasásával és imával töltött időn keresztül Krisztussal tartok, akkor az Ő szemén és tanításán keresztül sokkal tisztábban fogom látni azokat is, akiket vezetek. Emiatt egy jó vezetőnek rendszeresen kell imádkoznia azokért, akiket vezet és kérnie kell Jézust, hogy mutassa meg neki, mire figyeljen a lelki vezetés során. Jézus erről olyan módon mutatott példát nekünk, hogy maga is gyakran elvonult, hogy az Atyával legyen. Természetesen sok olyan egyéb képesség is van (hogyan vezessünk Biblia-tanulmányozást jó kérdésekkel, hogyan oldjunk meg konfliktusokat, vagy hogyan kezeljük mások problémáját, hogy szervezzünk meg egy találkozót, hogyan segítsünk másokat jó vezetővé válni, stb), amit egy lelki vezetőnek meg kell tanulnia, és gyakorolnia kell, de ezek csak akkor lehetségesek, ha elsősorban és mindenekelőtt Krisztusban maradunk.

A te közösségedben mi a legjobb dolog? Mitől működik olyan jól?

Gazdagréten szerintem az a legjobb dolog, hogy a kiscsoportok/közösségek tagjai figyelnek, vigyáznak egymásra és törődnek egymással. Igen keményen törekedünk arra, hogy három dolgot gyakoroljunk

a találkozóink során: 1. Istenre figyeljünk szentségimádáson, Bibliaismereteken és imán keresztül, 2. megosszuk mi történik az életünkben és imádkozunk egymásért, 3. másokért is imádkozunk és együtt szolgálunk másokat. De a mi erősségünk elsősorban mindig is az volt, ahogy egymásra odafigyeltünk. Szabadok vagyunk abban, hogy őszinték lehessünk a gyülekezetben belül és elmondjuk mi történt velünk az életünkben és imádkozunk egymásért mind a találkozók alkalmával, mind hétközben. A személyes kapcsolat az egyik legerősebb része a kiscsoportjainknak. Az egymás álarc nélküli elfogadása teszi ezt lehetővé, de sajnos ez nem jellemző minden csoportban. A tagok

A Közösségi Műhely (KM) 2007 óta működik. Célkitűzése a katolikus kisközösségek életének megismerése, új közösségek létrehozásának segítése, a működő közösségek munkájának tudatosabbá tétele. A Műhely eredményeinek rövid összefoglalása: szórólap a kisközösségekről, kutatás kisközösségekről, Hangoló kártyajáték, Felütés könyv, képzések közösségvezetők részére, konzultációs napok szervezése, honlap: www.kiskozosseg.hu, kapcsolatépítés kisközösségekkel foglalkozó emberek között, önképzés, stb... A műhely tagjai kétheti rendszerességgel találkoznak Budapesten.

közötti bizalomépítés a kulcsa annak, hogy egy közösség jól működjön.

Szerinted miért fontos az ember életében a közösség?

Azt gondolom, a média és az információs társadalom (mobiltelefonok, facebook, stb.) létrejötte ellenére mindannyian érzékeljük a személyes kapcsolat hiányát, amit a napjainkban a mindennapi élet szintjén is tapasztalunk. Az emberek vágnak az igazi, szemtől szembeni kapcsolatra, és amint „az egyik vas a másiktól kapja életét, a mások társasága tisztítja az embert” (Péld 27,17). De még ennél is fontosabb, hogy Isten közösségi létre teremtett bennünket. Bármely hívő, aki egyedül próbálja megélni a hitét, elzárkózva az emberektől, hosszútávon átveri magát. Szükségünk van egymás támogatására és jelenlétére, hogy növekedjünk az Istennel való kapcsolatunkban.

Napjainkban sokan küszködnek a társas magánnyal. Bár sokan veszik őket körül, de nem érzik úgy, hogy igazán tartoznának valahová. A XXI. században hogy lehet jó közösséget létrehozni, megtartani, találni?

Azt gondolom ennek az a kulcsa, hogy ezt a célt prioritásként kezeljük az életünkben. Olyan kevés idővel gazdálkodunk mindazon kötelezettségek miatt, amivel a munkánk, a családi életünk és a baráti

kapcsolataink járnak. Minden az odafigyelésünket igényli és a szabadidőnk eltöltésére végtelen lehetőség van. Ha tényleg arra vágyunk, hogy növekedjünk Krisztussal való kapcsolatunkban és egy közösség része legyünk, akkor nemet kell mondjunk más dolgokra, amelyek prioritást élveznek az életünkben. Ezután tisztázni kell elvárásainkat és kiépíteni a bizalmat a gyülekezetben és a kiscsoportokban.

tásában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban. Félelem fogott el mindenkit, mert az apostolok révén sok csoda és jel történt Jeruzsálemben. A hívek mind ugyanazon a helyen tartózkodtak, és közös volt mindenük. Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották azok közt, akik segítséget szentvedtek. Egy szívvel-lélekkel minden nap összegyűltek a templomban. A kenyeret házaknál törték

A másik kulcs az, hogy megtaláljuk az egyensúlyt abban, hogyan elégítsük ki saját vágyainkat, miközben a mások szükségleteit is előtérbe helyezzük. Egy közösség gyakorolja azt, amit az Újszövetségben olvashatunk! („Állhatatosan kitarítottak az apostolok taní-

meg, s örömmel és egyszerű szívvel vették magukhoz az ételt. Dicsőítették az Istent, és az egész nép szeretete őket. Az Úr pedig naponként növelte az üdvözültek számát ugyanott.” ApCsel 2,42-47) Az irányítsa őket amit Isten követel tőlük, ne az egyéni vágyaik. A fogyasztói társa-

dalomban a mának élünk, ez a legnagyobb akadálya annak, hogy teremtsünk, találjunk és fenntartsunk egy jó közösséget. Gyakran nem is vesszük észre, mennyire hatása alá kerültünk annak a gondolkodásmódnak, melyben az egyén az ön maga akaratára és vágyaira koncentrál ahelyett, hogy Isten akaratára koncentrálna, illetve arra, hogy Isten mit akar tőlünk, mint közösség egészétől.

Végül pedig az őszinteség, a hitelesség, a kegyelem adása és elfogadása is elengedhetetlen fontosságú abban, hogy egy egészséges közösséget hozzunk létre és tartsunk fenn. Az embereket húzza maga felé ez a hangulat és légkör. Ez megalapoz mindent, amit közösségben próbálunk csinálni. Végül megint csak azt tudom mondani, mindez csak akkor működhet, ha személyes kapcsolatunk Jézussal helyén van.

Hogyan kerültél kapcsolatba a Közösségi Műhellyel és a Hálóval?

Mik a meglátásaid a Háló Közösséggel kapcsolatban? Min változathatna és mi benne a jó?

Néhány évvel ezelőtt, a vezetőség meghívta Lovas Andrást, Dani Esztert és engem, hogy meséljünk a gazdagréti gyülekezetünkről. Ez volt az első alkalom, amikor találkoztam a Hálóval és az első benyomásaim nagyon, nagyon pozitívak voltak. Azóta számos alkalommal kapcsolatba kerültem velük és minden alkalmat nagyon élveztem. Másfél évvel ezelőtt, két Barnabás Csoportos kollégámmal együtt szintén részem volt abban a megtiszteltetésben, hogy vezetőképzést tartsak egy kisebb csoportnak. Minden pillanatát élveztem. Igazán tisztellem a Hálót azért, amit a Katolikus Egyházon belül tesz, és azt gondolom ez nagyon fontos.

Legeza Kata

KÁRPÁTALJA HOZZÁSZÓL

Mitől jó egy közösség? Nos, több oka is lehet, mint azt Bobby Booze válaszában is olvashatjuk, de engem mégis az egymásban való bizalom fogott meg. Erre kell építenünk a társas kapcsolatainkat: a megelőző bizalomra. Emellett persze, testvérként kell kezelni minden tagot, meghallgatni problémáit, s imádkozni érte a nehéz helyzetek közepette. A közösség centrális pontja Krisztus kell, hogy legyen.

PIHENÉS UTÁN JÖN A MUNKA Látogatóban a Háló Parlament tagjainál

23 ember. Mi a közös bennük? Elkötelezetten építik a Hálót, szeretnek egymással találkozni, érdekli őket a másik sorsa... és nagyon messze élnek egymástól.

Egy utazásra hívlak most benneteket. Képzletben kiszakítottuk parlamentereinket a hétköznapi rohanásból a és egy rövid időre (épp csak ezen rovat erejéig), egy tanyára költöztettük őket. Kihaszználva a közelben élést, mindannyian bekopogtattak szomszédjukhoz, feltéve annak egy olyan kérdést, amire most a legkíváncsibbak.

Mosolygós szomszédságok, érdeklődő tekintetek, őszinte szavak... Kukantsunk be hozzájuk!

Bayer Robi » Sebestyén Ottó

Kedves Ottó!

Te plébánosként, Háló vezetőként, KALOT vezetőként mindenhol irányítasz. Mi az a hely, helyzet, lehetőség, amikor töltekezni tudsz, hol tudod a belső szeretet-tankodat feltölteni?

Két dolog jut eszembe Robi a kérdésedre:

1. Felnöttségemre visszagondolva számomra mindig nagyon fontos volt a munka. Talán ezért is volt a noviciátus életem egyik szomorú időszak, mert elveszítettem kapcsolatomat a konkrét munkával és az azzal járó felelősséggel. A munka motivál, mozgat, izgalomba hoz és gyakran töltekezek általa. A munka számomra ugyanakkor közösségteremtés. Ezen a szinten, nagyon különböző emberekkel igen szoros kapcsolatba lehet kerülni. Felelősségteljes a munkám, de kiváló munkatársaim vannak, akikkel az együttlét sok örömet ad.

2. Minden munkakörön belül barátaim is vannak, akikkel a feszes tempót diktáló munka után, vagy éppen közben nagyon jókat lazítunk. Sűrű programom ellenére időnként

úszok, focizok, erdőbe járok. Ha nagyon szükségét érzem, akkor hadat üzenek a munkának és egy két napra elvonulok.

A Parlament a Háló Mozgalom legmagasabb szintű tanácskozó és döntéshozó szerve. 2009 januárjában alakult, tagjai a Háló aktív tagságát képviselik az alábbi felosztásban: 2-2 fő a határon túli régiókból, 1-1 fő a magyarországi régiókból, 2 fő az Angyali Karból, 2 ifi, a Háló vezetője, a Háló lelki vezetője és az ifik lelkiveetője. A tagságot személy szerint a cikkből ismerhetitek meg. A Parlament évente három alkalommal ülésezik. Ilyenkor néhány fontos témát igényeznek körbejárni, ajánlásokat fogalmaznak meg a vezetőség és a régiók számára, valamint áttekintik a Háló helyzetét.

Sebestyén Ottó » Szénássy Judit

Szia Judit!

Mi az, ami megtartott eddig a Hálóban?

Kedves Ottó!

Ha fogalmakat kérsz tőlem, akkor ilyenekkel tudok válaszolni, hogy: személyesség, közösségi szemlélet, érték közvetítés, felelősség a nemzertért... Ezek azok az értékek, amelyek számomra fontosak és a Hálóban

megtaláltam – itt-ott... De, talán mindkettőnk közös meggyőződése, hogy önmagában az elvek, még ha éppoly magasztosak is, nem elegendők: kellenek arcok mögéjük. Így aztán, azt válaszolhatom Neked, hogy elsősorban a személyek tartottak meg a Hálóban: sokan, sok okból. Vannak, akiknek a lelkesedése, küldetésstudata példa a számomra, másokhoz meg a jóízű beszélgetések kötnek... Kaptam sok bátorító ölelést is, és vannak, akikkel jól lehet együtt énekelni. Átéltettem a közös célért való együttgondolkodás örömet, és hosszú utazások összekovácsoló erejét... Vendég lehettem jó pár otthonban, és vannak, akik a szívükbe is befogadtak – talán...

Szénássy Judit » Nánási Dolika

Kérlek pár mondatban mesélj egy emberről, aki fontos (volt) az életemben! Miért?

A zongoratanárnőm nagyon fontos volt az életemben, akihez még a zeneiskolában jártam. Tíz éves lehettem, amikor hozzá kerültem. Szilágyi Szilviának hívták és csodálatos tanár volt. Olyan hihetetlen érzékel tudta mikor, mit és hogyan kell mondani egy gyereknek, hogy még ma is emlékszem sok mindenre. Tudta mikor kell bátorítani, mikor elismerni, mikor esetleg megdorgálni, mikor vigasztalni. Emellett természetesen kitűnő zongorista volt maga

is, sokszor játszott hangversenyen, ezzel is példát mutatva a növendékeinek. A vele, mellette eltöltött néhány év érlelte meg bennem a gondolatot, hogy én is ezt a hivatást válasszam. Később, mikor befejezve főiskolai tanulmányaimat már én is tanítani kezdtem, sokszor mentem hozzá tanácsért, szakmai segítségért. Jó volt vele beszélgetni, mellette lenni, ellesni a „titkot”. Néhány évvel ezelőtt egy szakmai fórumon, – ahol voltak olyan kollégák, akik még ismerték őt –, miután befejeztem az órát, azt mondták rá hasonlítok. Ez volt nekem a legnagyobb szakmai elismerés, és nagyon örültem neki. Már nincs köztünk, de az élete, egyénisége, tevékenysége mély nyomot hagyott az életemben. Azokat a dolgokat, amiket tőle tanultam próbálok átadni a tanítványaimnak.

Nánási Dolika » Szeibert András

Szervusz András!

Nem tudom, hogy játszol-e valamilyen hangszeren, ha nem, akkor min szeretnél? Milyen zenét szeretsz, melyik áll hozzád közelebb, milyen nyugtat meg? Miért?

Ha operába megyek, akkor a romantikusokat szeretem a legjobban: Erkel, Verdi, Wagner. Ha autóban hallgatok zenét, akkor a nemzeti rock a kedvencem: Kormorán, Ismerős Arcok, stb. Ha magam énekelek, akkor legszívesebben népdalokban,

magyar nótákban gondolkodom. Néha otthon a népi furulyámat veszem elő, de sajnós nagyon gyöngö vagyok benne, viszont leghőbb vágyam, hogy fejlődjek. Nem tudom, hogy ebben a korban ez még lehetséges-e. Mivel nincs se elég jó hallásom, se gyakorlatom, ezért képtelen vagyokottanélkül dalokat lejátszani, pedig ez nagy vágyam lenne, mint ahogy a családom szinte bármelyik másik tagjának ez viszonylag jól megy. Ha van jó ötleted, hogy ezt hogyan kell gyakorolni, elfogadom. Legközelebb hozzám mégis a népdalok állnak, minél régebbiek, annál inkább. Annál inkább hordoznak felderítendő, elrejtett, többlet jelentéstartalmakat. Amikor ezeket kutatom, vagy ilyenről hallok, valami nagyon ősi, isteni üzenetet vélek ebben felfedezni. Különösen, amikor ez összecseng a magyar nyelv, a Szent Korona, a népi motívumok, a rovásírás, és Jézus üzeneteivel. Ezek számomra istenélmények. Azért, hogy ne legyek túlságosan talányos, leírok egy egyszerű kis magyarázatot az egyik legismertebb magyar népdallal kapcsolatosan. Remélem nem untatlak vele, és neked is újdonság lesz. Bár félek tőle, hogy ezt Te már réges-régen tudod, hiszen nagy zenei ismereteid vannak. Íme tehát a népdal, amelynek egyébként rendkívül sok változata ismert:

*„Mégkötöm lovamat szomorúfüzfához,
Mégkötöm szívemet gyöngö violámhoz.
Lovamat eloldom, mikor a hold felkel,
De tőled violám, csak a halál old el.”*

Sok esetben, és az én értelmezésemben, ebben az esetben is, a ló a férfiaságnak egy szimbóluma. A szomorú fűzfa pedig szinte kizárólag a meddő asszonyt jelképezi. Innentől a dolog elég egyértelmű, hogy a dal nem csak egy életképpel kezdődő egyszerű szerelmes témát feldolgozó mű, hanem egy hihetetlen feszültségű, emberi sorsot ábrázol. A férfi odaadta magát (feleségül vette?) a meddő asszonyt, a társadalom előtt vele osztja meg az ágyát. Szívében azonban mást szeret, amely szerelem a sírig tart. Köszönöm a kopogtatást és a kérdést.

Szeibert András » Orosz Pisti

Hogy érzed magad Ózdon, és amióta ott vagy, mit tekintesz a legnagyobb sikerednek, élményednek?

Jól érzem magam Ózdon. Persze ez a jó érzés, nem egy állandó, kirobanó állapot. Nem is olyan, mint mondjuk egy családi nyaralás jó érzése, hogy mást már ne is mondjak. Mégis jó. Jó mert érzem, hogy szükség van itt rám. Érzem az el- és befogadottságot. A kezdeti félelmeim múlóban vannak. Látom, hogy bár 46 évet az életemből falun töltöttem, az igazi sorsfordító kérdések ugyanazok a városban. Sőt a válaszok se lettek mások, mint Bekecsen, Dédán, vagy Tiszaújhelyen.

A siker és az élmény nekem más-más dolgokat jelent és juttat eszem-

be. Élmény a szeretet, amivel a közösség fogadott, a városi rendezvények, ahova meghívtak papként, a mi szervezéseink, ahol sok nyitott szívű ember megfordult. Legnagyobb sikernek talán azt tekintem, hogy most vasárnap több, mint százan voltunk, míg az első időkben 40-60 között.

Orosz Pisti » Bayer Robi

Kedves Robi!

Mi volt a legnagyobb krízis kereszténységedet illetően?

Kedves Orosz Pisti!

Néha azt hiszem, gyáva vagyok feltenni magamnak a legfontosabb kérdéseket. Talán emiatt ez a „Valóban: van-e Isten?” kérdés sem jelent meg bennem soha. Ha előre nézek, buktatókkal telinek látszik az

életem és a hitem. Történelmileg viszont elég egyenes az út, amin járok. Isten talán mindig is benne volt.

A vissza-visszatérő hit-krízisem az, hogy tudom a jót, de teszem a rosszat. Ezt elég borzasztó megtapasztalni, és bízom benne, hogy másnak nincs ilyen problémája. Máskor meg még csak nem is tudom a jót...

Az állandó kérdéseim egyike, hogy Jézus mit tenne a helyemben. Jól kiszúrt velem, hogy se gyereke, se felesége nem volt: nekem kell kitárlanom az utat, az ő mintája nélkül. A szeptember 11-i repülőgépes merényletek után sokat tépelődtem azon, hogy erre hogyan lehetne viszontterror helyett szeretettel válaszolni. Ezt hogyan oldaná meg Jézus? Sokáig tartott, mire válasz született – ha nem is bennem, de legalább meghallottam.

Kereszténységem harmadik krízise – bár ezt sem így fogalmaztam eddig –, hogy nem tudom Istenre bízni magam. Sokáig pedig nagyon akartam, így: rám vigyázz Te, a gyerekeimre pedig majd én. Most megbocsátóbb lettem már magam felé, és a gyerekeket sem féltem annyira Istentől.

A legérdekesebb pedig az, hogy néha rajtacsípem, hogy értem, mit szeretne. Aztán megint kicsúszik a kezem közül, és ismét másképp működik, mint amilyenre rácsodálkoztam. Persze, jó ez így, de még zavar, hogy Ő is csak olyan, mint az emberek: nem megértenem kell, hanem elfogadnom.

Ebben legalább valóban hasonlítok Hozzá.

Koncz András » Fogas-Bodnár Viola

Mostani életed legfontosabb feladata a két gyermeked nevelgetése. Meséj el nekünk valamit, amit az elmúlt egy hónapban a gyerekeid által tanultál magadról!

Szia András,

A gyermekeimtől, attól a perctől fogva, hogy megszülettek, minden nap azt tanulom, hogy a velük töltött idő a legfontosabb és legértékesebb. Embertársaim felé is az időmet próbálom adni. Számomra, amióta ők is megvannak, ez megy a legnehezebben és mindig azon vagyok, hogy helyesen osszam be és szét az időmet. Tehát konkrétan a kérdésre az a válaszom, hogy még mindig tanulok.

Fogas-Bodnár Viola » Pázmán Enikő

Szervusz Enikő!

Mindig orvos akartál lenni? Ha igen, miért? Ha nem, akkor milyen más szakma „hívását” vonzott mielőtt orvos lettél?

Kedves Viola!

Mindig pedagógus szerettem volna lenni, hiszen szűkebb-tágabb csalá-

dom nyolcvan százaléka tanár, és olyan magától értetődő lett volna. Az orvosi hivatás lassan és nagyon körültekintően alakult bennem. Így utólag is úgy érzem, hogy az életem fokozatosan előbukkanó kérdéseire megadott nagyon egyszerű válaszaimból állt össze, hogy merre küld az – akkor még számomra ismeretlen – Úristen. Az a tapintat, amivel engem látgy, de mégis határozott mozdulattal a gyógyító pályára terelgetett, – így visszatekintve is –, mélyen megérint. Kezembe adta dr. Nyiszli Miklós: Orvos voltam Auschwitzban c. könyvét, majd az Interpress Magazinból a folytatásos Végső diagnózist, majd Cronin: Réztábla a kapu alatt c. regényét. Ezek a művek az addigi életem legmeghatározóbb olvasási élményeivé váltak. A főhősök felelősségteljes szerepébe képzeltem magam, és ez az érzés

roppant izgalommal, kalandvágygal töltött el. Annyira, hogy már nem tudtam félreseperni ezt a belém oltott vágyat. A kifogásokat kerestem én is, mint Mózes, Illés, Jónás, de ez is csak a meghívásom megerősítésére szolgált. Köszönöm, Viola, kérdésedet, nagyon felemelő érzés volt válaszolni rá, és Isten szeretetében megint fürdőzni egyet.

Pázmán Enikő » Konrád Csongi

Te Csongi, mikor volt az az első pillanat az életedben, amikor rácsodálkoztál Istenre, az ő mindenhatóságára? Hol ültél, milyen napszak volt, egyedül voltál, vagy valakivel, és milyen érzéseid lettek?

Nem vagyok benne biztos, hogy ez volt-e életemben az első igazi nagy

rácsodálkozás, de ez mélyen megmaradt bennem. Még középiskolás voltam, és egy kedves barátom hívására, épp egy Antióchiás hétvégén vettem részt. Rajta kívül nem ismertem senkit. Már szinte az elejétől fogva az egésznek volt valami varázslatos, magával ragadó hangulata. Este ugyancsak együtt voltunk közösségben, elcsendesedve, elmélkedve, imádkozva, beszélgetve és akkor volt egy nagyon határozott pillanat. Kicsit villámcsapásszerűen, de melegség és megnyugvás töltött el.

Konrád Csongi » Salai Gábor

Szervusz Gábor!

Kérlek meséld el a legkedvesebb gyerekkori emlékedet!

Kedves Csongi!

Fiatal korodra való tekintettel megértem, hogy ilyet kérdezel tőlem. Bár az én koromban már nem könnyű a gyermekkort részletekbe menően visszaidézni, de azért egy-két emléket előkotorasztam. Lehet, hogy nem is a legszebbeket, de visszatekintve tulajdonképpen mindegyik szép, mert jó volt gyerekek lenni.

Falun nőttem fel és körülbelül a hetvenes évek közepéig voltam gyerek. A hely és a kor sok mindent meghatároz. A faluban és a környéken töltöttük minden időnket, a teljes nyári szünetet is. Nagyon jó játékaink voltak nekünk, fiúknak (12-13 éves korunkig mintha nem is léteztek

volna lányok, vagy ha igen akkor csak a baj volt velük).

Az elmaradhatatlan foci mellett rengeteget „harcoltunk”. A múcsnyi Boldog-hegy és a „pást” (leelősíkság) nagyon változatossá tette játékaikat. A fa kardokkal vívott küzdelem egyik komoly győzelme nekünk „felvégesieknek” az volt, amikor az alvág csapatát beleszorítottuk az Öreg Szuhába (a Szuha mellékága). Sok időt töltöttem az unokatestvéreimmel. A hat fiú komoly erőt képviselt. Egyik disznóvágáson sikerült a konyhai tűzhelyet felborítanunk a készülő reggelivel együtt.

A kor meghatározó szerepe abban is megmutatkozott, hogy nem volt jellemző túl sok templomhoz kapcsolódó mozgolódás (kirándulás, zárandoklat). Igazán szép emlék maradt viszont a templomunk búcsúja. Emlékszem, az esemény előtt már több héttel számoltam vissza a napokat, hogy mennyit alszunk még a búcsúig. Összejött a rokonság és hát a gyerekeknek is jutott innen-onnan egy kis búcsú-fia. Szinte még most is érzem a játékokból áradó friss műanyag-illatot. Nagy élményt jelentett a kézzel hajtott körhinta, pláne mikor 2-3 „hajtás” után egyszer fel is ülhattünk rá. A nap vége szintén emlékezetes volt, mert a faluban házaló „kisebbségi muzsikások” hozánk is betévedtek. Apám pedig sosem volt ellensége a nótázásnak.

Biztosan én is változtam azóta valamicskét, de a világ teljesen más lett

körülöttem. Sok minden tudományosan megmagyarázható, de az miért van hogy „akkor még sokkal hosszabb volt a nyár...”?

Salai Gábor » Koncz András

Te hogyan alakítanád az életed, ha teljesen szabadon – senkitől és semmitől nem befolyásolva – dönthetnél mindenről?

Talán úgy tűnhet elsőre, hogy megkerülöm a választ, ha azt írom, hogy az életemet nagyjából így élem. A mindennapi életben, a Hálóban a magam főnöke vagyok. Szabad beosztásban élek és dolgozom: van időm zenélni, van időm beszélgetni és van időm a családomra is.

Talán másodikra is úgy tűnik, hogy megkerülöm a választ, ha azt írom, hogy életemben azokat, akik befolyásolnak, magam választottam és vállaltam. Majdnem szabad döntésként.

Talán harmadikra is válasz kerülnék, ha azt írom, hogy nem szeretek dönteni. Jobban érdekel a meglévő, kialakult helyzetekből következő úton való előrejutás, mint az utak választása.

Negyedikre pedig úgy kerülném meg a kérdést, hogy azt mondom, hogy nagyjából ugyanígy élném az életem. Ha szabadon dönthetnék, szabadon megkérném azokat az embereket, akiket most is, hogy csináljuk együtt a dolgokat. Egy idézetben összefoglalva az érzéseim:

*„Tudom, hogy nem vagyok mindenható és tudom, hogy tehetetlen sem vagyok: részleges hatalmam van.”
(Ruth Cohn)*

Orosz Rita » Cseri Zita

Köszönöm, hogy beengedsz. A „sarkig tárom” – érzésem szerint – a szemé-

lyemnek szól. A Háló számára mostanában miért csak résnyire nyitod az ajtódat?

Drága keresztanyám, gyere hadd öleljelek át...

Tárva az én ajtómat eléggé, csak már ki is kéne rajta engedni sok-sok mindent.

A feladat, melyet 5 évvel ezelőtt vállaltam, nem kevés gonddal jár. S aztán még raktam rá jómagam is 1-2 lapáttal, nehogy unatkozzam. Például elkezdtem „öregségemre” egy főiskolát, mely ha minden igaz, júniusban befejeződik... Nagyon sok hétvégem ezáltal foglalt volt, s hétközben sem unatkoztam sokat – volt árvíz, pedig patak sincs, volt tornádó, pedig nem költöztem az USA-ba, mütét, (s hadd ne soroljak fel mindent...). De annál többet foglalkoztam Veletek, a Hálóval gondolatban, még ha az nem is látszott. Hiányoztok, ugye tudjátok?! Remélem, hogy az élet nem gördít még több akadályt elibém, s lassan átszervezhetem úgy a dolgaim, hogy vissza-vissza térjek közétek. Igyekszem majd magam is, hogy láthassalak benneteket.

A másik bajom pedig az, hogy nem nagyon vannak közösségek errefelé. Mindig is probléma volt Felvidéken, hogy magyar közösségek nem sűrűn működtek. Ez mostanra sem változott. Nincs hozzá erőm, hogy keresgéljek. Őszinte vagyok, nem kertelek: kicsit bele is fáradtam. Támasz nélkül pedig nem bírom...

Cseri Zita » Halmai Tibi*Szia Tibi!**Látom mennyi mindent szerveztek Délvidéken, és irigykedve olvasom a cikkeket. Honnan ez a lelkesedés? Mik, illetve kik azok, akik erőt adnak és táplálják a lelkesedésedet?*

Szia Zita!

Az én lelkesedésem forrása a találkozókon résztvevők reményteli tekintetéből, örömteli mosolyából, lelkesedéséből ered és töltökezik. Egy találkozás csak akkor hagy igazán maradandó nyomot bennem, ha a találkozás után annak megismétlésére vágyom. Sok találkozót szerveztem, még több találkozón vettem részt, sok új testvért ismertem meg, sok igazi baráttra tettem szert. Ez nagyon jó, mert erőt ad a gondok leküzdésé-

ben és stresszhelyzetek kezelésében. De mindez úgy érzem, nem lenne elegendő, ha nem állna mellettem Ági, a hitvesem, aki szinte minden gondolatomat ismeri, és csüggedésemnek, lehangoltságomnak gyorsan véget tud vetni. A gyerekeink, és főképpen a három kislány unokánk, Bori, Rita és Mária, életkedvvel, erővel, lendülettel töltenek el. Az ő szeretetük, és ragaszkodásuk „megfiatalít”. Augusztusra várjuk a negyedik kis unokát, van-e ettől lelkesítőbb?

Halmai Tibi » Konrád Kati*Szia Kati!**A Hálóban Te vagy az irányító, aki mindenre tud és talál megoldást. Hallottam, hogy a munkahelyeden is Te „irányítasz”, de engem az érdekel, hogy odahaza a családotokban is Te vagy az, aki mindent kitervez és megszervez, vagy azt már férjedre bízod? Vagyis, tudsz-e a főszervező szerepből, – ha rövid időre is –, néha kivetkőzni? Ha igen, olyankor hogy érzed magad?*

A családban történik így is, úgy is, éppen esettől, alkalomtól függ, hogy egy-egy dolgot nekem, vagy a férjemnek kell-e megszervezni. Történetesen családi nyaralások alkalmával felosztjuk a feladatokat. Van, amit ő szervez, van, amit én. Hogy egy példával illusztráljam kitaláltam, hogy osztálykirándulásra

Rómába utazunk. Azt gondoltam, hogy a teljes felelősség rám fog hárulni, de amikor elmondtam az ötletemet, bizonyos dolgokról ő kezdett el ötletelni és tervezni. Jól esik néha, ha a család megszervez valamilyen eseményt és meglepetésként „csak ott kell lenni”. Ha őszinte akarok lenni, akkor azt mondom, hogy fontos néha, hogy figyeljenek rám. Tehát néha sikerül kilépni a vezetői szerepből és átadni az irányítást.

Konrád Kati » Bittsánszky Lotti*Mi az a tudás, tapasztalat, amit a Hálóban első irodásként megéltél, megtanultál, vagy tapasztalat, amit az új munkahelyeden fel tudtál használni, vagy kamatoztatni?*

Köszönöm Kati a kérdést! Nagyon érdekes volt, amikor a Háló iroda utáni munkahelyemet kerestem. Ön-életrajzomat összeállítván tudatosult bennem mennyi piacképes, hasznos készségre tettem szert a Háló irodában eltöltött 5 év alatt, és mégis milyen nehéz ezt tálalni, elhithetni egy új munkahellyel. Mert megakadnak ott, hogy Háló Egyesület... Az meg mi?!

Elsőként megtanultam egy irodai adminisztrációs és dokumentációs struktúrát kialakítani. Első alkalmazottként teljesen a nulláról kellett kitalálnom, hogy hogy legyen, hogy kell csinálni. Szerencse, hogy eleinte egy másik cég irodájában

volt a helyem, így volt kitől ellesni a praktikákat. Rengeteget tanultam a szervezésről, hálózatépítésről, pályázatírásról, elszámolásról, kapcsolattartásról. Legmeredekebb az volt, mikor már hárman voltunk Zsuzsával és Andrással, és az egyesületi pénztárt Zsuzsára bízta, s mivel ő nem vállalta, én kaptam meg. Világéletemben rossz voltam matekból, így nagyon elképzelhetetlen volt számomra, hogy pont én? No, meg azért nem kis felelősség. Akkor még az összes találkozót a Kárpát-medencében Budapestről támogattuk, így meglehetősen széleskörű feladat volt. De szerencsére már akkor sem volt rám jellemző, hogy visszariadjak új dolgoktól, így egy újabb lehetőséget kaptam, amiben fejleszthettem magam. Aztán a Pázmány Egyetemen rektori titkárként nagyon érdekes élmény volt, hogy mindaz az emberi hozzáállás, személyesség, ami a Hálóban az enyémmé vált, ott nem igazán kellett, nem volt szükség rá. Talán emiatt is alakult úgy, hogy nem éreztem magam ott a helyemen.

Amit szintén a Hálóban tanultam, az a projektben gondolkodás; ez az aminek köszönhetem jelenlegi helyemet. A mostani beosztásomnál egy alacsonyabb posztra pályáztam, és amikor a próbamunkán látták, hogy milyen jól tudok projektben gondolkodni, egy magasabb beosztásba vettek fel. Hát igen, a Háló irodán töltött öt év mindenhova el-
kísér.

Bittszánszky Lotti » Rédai Teca

Te, mint ifjú házaspár, mit üzenél az utókornak, ami számodra most fontos a házasságról?

Érdekes kérdés... Érdekes és egyben furcsa is, hiszen alig egy éve kötöttünk házasságot a férjemmel, Botival, és úgy gondolom, még nagyon tapasztalatlan vagyok ezen a téren. Én nagyon fontosnak tartotam, hogy házasságot kössünk, talán neveltetéséből adódóan is, de más miatt is. Egyesek szerint a házasságkötés csak egy plusz ceremónia, egy plusz papír a pár életében. Én sosem így gondoltam és nem is így élttem meg. Az esküvő után az volt az érzésem, hogy még szorosabb lett a kapcsolat köztünk, még inkább azt éreztük, hogy összetartozunk, egy család vagyunk, és együtt kell

ezen túl mindent véghez vinnünk. Nem mondom, hogy a párkapcsolatban nem éreztem magam biztonságban, mert az nem lenne igaz, viszont a házasságkötés után még nagyobb biztonságérzet tölt el. Mindenképp fontosnak tartom, hogy a fiatalok egy bizonyos idő elteltével összeházasodjanak, viszont azt is elmondanám, hogy csak akkor, ha tényleg meggyőződtek arról, hogy helyesen választottak. Nagyon szomorúan tapasztalom, hogy a házasságok 60-70%-a válással végződik, és úgy érzem, hogy többnyire azért, mert a pár előtte nem ismerte meg egymást, vagy nem igazán kötelezte el magát. Valószínű, hogy most, fiatal házasként még nagyon rózsaszínben látom a dolgokat, viszont azt is tudom, hogy nem mindig fenéig tejfő a házasság. Azonban ha képesek vagyunk egymásra figyelni,

néha kizárni a hétköznapokat és csak a párunkra hangolódni, akkor át lehet vészelné a nehézségeket is. Én jól érzem magam a házasságban és nagyon boldog vagyok a férjemmel.

Rédai Teca » Orosz Rita

Sok gyermekes családként hogyan tudod, tudod egyeztetni a családot és szakmai hivatásodat? Milyen jó és kevésbé jó élmények vannak benned a gyerekeiddel kapcsolatban (gyerekevel, állapotos korszak)?

Drága Teca, a megoldást nem tudom, csak a magam tapasztalatával gazdagíthatlak.

Amikor kiegyensúlyozott vagyok, megtalálom a helyes arányokat az életemben, amikor kiegyensúlyozatlan, akkor nem.

Előbbire – szerintem – úgy lehet szert tenni, ha folyamatosan tudatosítom magamban: igazából csak egy hivatásom van, amit a Gondviselő jó előre kigondolt nekem. Hogy mikor melyik szerepben keresem és találok meg ezt, anyaként, vagy a munkában, feleségként vagy önkénteskedve valamiben, részletkérdés.

Nem lehet más fontosabb az életben, mint az Istenkeresés. A feladatok úgyis jönnek, és úgyis megoldódnak. Adja a helyzet, hogy épp mi domborodik ki: lázas gyermek, vívódó férj, helyettesítendő kolléga...

Ha csak egy mondatnyi helyet kaptam volna, azt írnám: mindig azt tenni, amit tenni kell. Közben tudni: „ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.” (1Kor 13,3)

Juhász Bálint » Schön Gyuri

Szia Gyuri!

Te, korábbi „mezei bogozó”, már eddig is különösen elkötelezetten dolgoztál a Hálóért több területen is, mint a média, a Klub, és persze Délvidék. Mióta vezető és egyúttal parlamentar lettél, még inkább meg-növekedtek a feladataid. Mit éreztél akkor, amikor erre felkérték, váratlan volt-e ez számodra? Mit jelent ez ma neked, Schön Gyurinak, mint családfőnek, mint dolgozó embernek, és mint hálósznak?

Tizenegyedik éve mondhatom magam aktív hálósznak. Az első rám bízott feladat Molnár Melinda erdélyi régióvezető Dél-bánságba, Fejértelepre való utaztatása volt – sofőrként – majd, pont tíz éve a zánkai nagytábor egyik altáborát közösen szerveztük meg Thuróczy Gyurival. Azóta „mezei bogozóként” jöttek az ötletek, és más (sokszor önként vállalt) feladatok, lehetőségek, amelyek megvalósításában igyekeztem segíteni. Így, évek alatt alakult ki a Hálón belüli „orientáció”: délvidéki gyökereimből adódott a rendszeres „hazatérés” lehetősége, és a tágabb értelemben vett szülő-

hazám alaposabb megismerése. A média és a honlap szerintem a Háló népszerűsítésének egyik (igaz, nem személyes de) értékes – és a Háló egységét, erejét, csodálatos kincseit naprakészen megmutató, sokaknak örömet okozó – eszköze. Ebbe is fokozatosan bonyolódtam bele, és maradtam is benne. A Klub-tevékenység pedig abból az alapvető tulajdonságomból fakad, hogy szeretem, ha sok ember van körülöttem, és házigazdaként, szervezőként is gazdagíthatok másokat, akár háttérből is segíthetem a tartalmas együttléteket. Most már ebből is összegyűlt sok tapasztalat. A felkérést a vezetőségbe nagy megtiszteltetésnek éreztem két évvel ezelőtt (éreztem a bizalmat, hogy értékelik addigi munkámat), de lehetőségnek is, hogy

eddig tevékenységeimet akár „programszinten” folytathatom. A felelősségre akkor még nem gondoltam annyit, mint most. Az együtt dolgozás vezető társaimmal, a régióvezetőkkel és másokkal a Kárpát-medencéért most már nemcsak lehetőség, hanem kötelesség is. Önként vállalt, felelős kötelesség. A szív, a lelkesedés mellé most már sokkal jobban elkel a hideg fej, a józan ész, a megfontoltság, a mértékletesség, előrelátás, bölcsesség. Ezen tulajdonságaimat most sokkal jobban kell használnom vezetőként. Sok más mellett, három témában különösen érzem a felelősséget az elmúlt két évben: a Háló Közösségi Központ feladása, a Kárpát-medencei Háló egysége, és az egymás közötti kommunikáció.

Egy ötgyerekes villamosmérnök-vállalkozó, akinek fogy a munkája, egyre több időt tölt a Hálóval, és vannak még egyéb, nem szakmai ügyei is. Közben nyitott az újabb kalandokra, és remélhetőleg vannak barátai, sok helyen a Kárpát-medencében. Köszönöm a kérdésedet Bálint, mostanában így vagyok jól. És most fogadj el egy mosolyt.

Schön Gyuri » Sebők Gyögyő

Kedves Gyögyő, legutóbb – Nagyvár radon – éjszakába nyúlóan, lelkesen beszéltél nekem legutóbbi találkozásaidról, csillagvizsgálóról, csillagot vizsgálóról, és arról, hogy kicsinek tűnő személyes dolgokból hogy

lehetnek nagyobb, közösségi ügyek. Mi most a legfrissebb élmény, akció, amiben mozgató szereped van, amit megosztanál, nemcsak velem, hanem a Tarsoly olvasóival? Kapcsolódhat-e az a „nagy” Hálóhoz, és hogyan?

Az aktuális akció az, hogy a 12 éves havi rendszerességgel megtartott Szenczi Molnár Albert Klub (SZMAK) 120. klubestjére készülünk. A május 17-i klubest folytatása annak az elképzelésünknek, hogy emlékezzünk meg a városunkban, Szencen, (illetve a Szenc környékén élő) érdekes emberekről. Farkas Jenő atya (1922 - 1979), aki Szencen született és egy ideig itt is tevékenykedett, papköltő volt. Több verses kötetét is kiadták. Élete utolsó 15 évét plébánosként Nagymegyeren töltötte. A véletlen összehozott volt kántorával, aki most a pozsonyi konzervatórium zenetanára, karnagy. Ő lesz az emlékest vendége. A mi korosztályunk Szencen még emlékszik Farkas Jenőre, de mivel az iskolákban nem tanítják, a mai fiatalok már szinte semmit nem tudnak róla. Az emlékest célja, hogy a 90 éve született papköltőnk megmaradjon a szenciek tudatában, s ezért megbeszéltük a Szenci Molnár Albert Alapiskola és a Szenci Molnár Albert Gimnázium igazgatóival, hogy együtt a két intézmény, szervezzenek egy szavalóversenyt, mely Farkas Jenőről lesz elnevezve, és ha minden igaz, ez évente kerül majd megrendezésre. Most szkenneljük a cikkeket, képeket és a még kézirat-

ban megtalált verseket, hogy a klubesten legalább vetítés által mindezt közkinccsé tegyük a klubest résztvevőinek. Természetesen az emlékest előtt közösen megkoszorúzzuk papköltőnk sírját a szenci temetőben. S hogy ez hogy kapcsolódik a „nagy” Hálóhoz? Egyszer Zoli mondta, hogy Gyögyő, már mindenki tudja, hogy Szencen Háló klubotok van, csak te nem.

Sebők Gyögyő » Vreckó Feri atya

A Hálóval kapcsolatos aktivitásaid, tapasztalataid, hogyan hatnak az egyházközségbeli kapcsolataidra?

A Háló hozzásegített ahhoz, hogy minél jobban megismerjem az Egyházon belül működő, és nem csak a mi vidékünkön tevékenykedő kis-közösségeket. Tapasztalatokat gyűjtök az én munkámhoz, a hívekkel való foglalkozásomhoz. Mióta aktívabban

részt veszek a Háló munkájában, azóta jobban odafigyelek az emberekre, megtanultam meghallgatni őket. Szeretnék az ismeretségeim által jobban segíteni a közösségemnek. Tapasztalatcserék által jobban kibővítem a látóköröm. Több lehetőség nyílik, arra is, hogy a Háló által megismertessem az egyházközségemmel más vidék kultúráját, szokásait. Egyszóval nagyon örülök, hogy a Háló munkájában tevékenyen részt veszek!

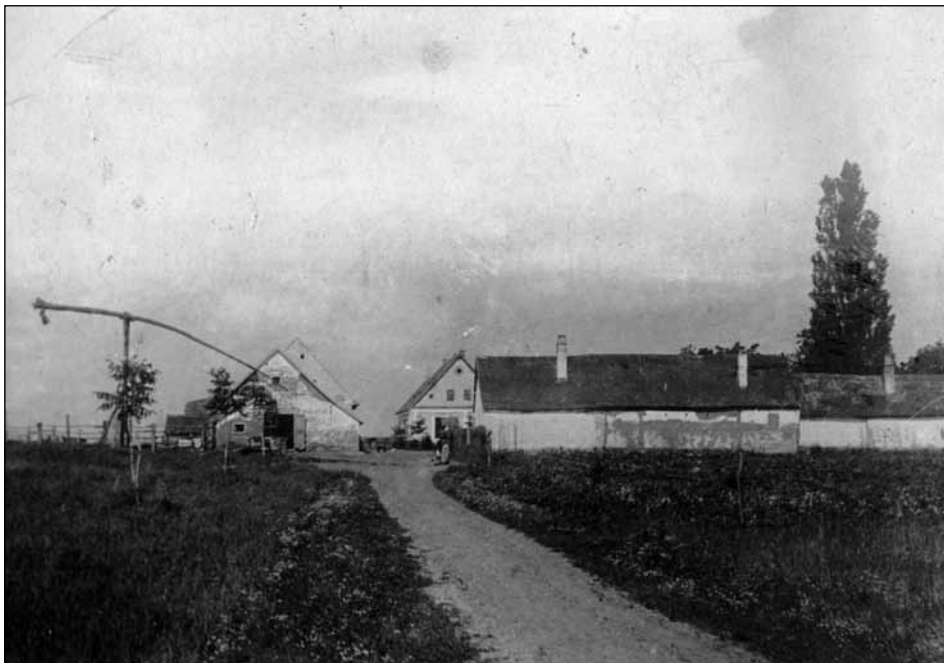
Vreckó Feri atya » Juhász Bálint

Kedves Bálint barátom!

A Háló mennyire hat ki a mindennapi életedre, munkásságodra, családdal való kapcsolatodra?

Isten hozott, kedves Feri atya!

A hálózás (vagy hálózgatás?) körülbelül egy évtizede része az életemnek. Eleinte csak a találkozók sajátos légköre, szerető kapcsolatai vonzottak, meg a távoli magyar testvéreink felfedezése: nemcsak térkép a Kárpát-medence már nekem, hanem szerte kedves barátokat jelent. Sok nevet kellene felsorolnom, akiket az évek során nagyon megszerettem, mint ahogyan téged is Feri atya. Majd a táborok tartalmas, színes hetei váltak felejthetetlen élménnyé. Máriát és fiaimat is elkezdtem becsalogatni, és az utóbbi években már mindig Máriával mentünk táborozni. A fiainknál kisebb a siker: hármójukból Isti talán kétszer eljött, Bálint pedig egy napos mintát vett tavaly Marosfőn.

És Gergely, a középső? Neki jó alibije van, Belgiumban él a családjával. Pihenés után jön a munka (nálam legalábbis így történt a Hálóban), bekapcsolódtam különböző feladatokba. Vannak olyan programok, amin családunkból (még?) egyedül veszek részt, pl. az Angyali Kar. Most annak örülök nagyon, hogy a Közösségi Műhely munkájában Máriával együtt veszünk részt. Hiszek abban, hogy a közösségi Egyházé a jövő, és mindketten ezért tenni is szeretnénk. A Műhely kapcsán sok szép élményben volt részünk, mint legutóbb éppen szűkebb hazánkban, a Délvidéken közösségvezető képzésben vettünk részt, a muzslyaiak szerető vendéglátásában. További terveink is vannak, és a megvalósultakból egy-két dolgot megtalálhatsz a honlapunkon (www.kiskozosseg.hu), de erről már úgyis biztosan tudsz. Máriával egyéb közösségünk és közösségi munkánk is van, de a hálós munkáink, táborozásaink kitágítják és gazdagabbá teszik együttes életünket.

A tanyán él még Kujbus Márti és Thuróczy Gyuri is. Őket most nem tudtuk elérni, mert ezekben a napokban mindketten a „városba” utaztak, ügyeiket intézni. Bedobtuk a postaládájukba a hozzájuk intézett kérdéseket.

Bayer Robi » Kujbus Márti

Milyen vágyaid vannak? Melyek azok, amik előre visznek, és amelyek hajtanak kalandok felé?

Koncz András » Thuróczy Gyuri

Feleséged, Eszter, református. Mi volt házasságotok alatt az a tapasztalat vagy élmény, amit neki és az ő más felekezethez való tartozásának köszönhetsz?

Ha hazaérkeznek és találkoztok velük, érdeklődjétek a válasz után.

Gaga Zsuzsa
„tanyagondnok”

KÁRPÁTALJA HOZZÁSZÓL

Élmény volt betekinteni a Háló Parlament tagjainak válaszaiba. Olyan kérdések szerepeltek, melyeket talán mi, olvasók sohasem kérdeztünk volna meg ilyen közvetlenül tőlük. A válaszok érezhetően őszinték voltak és nagy élettapasztalatokról tanúskodtak.

MEGTANULTUK A BÁBMESTERSÉG CSÍNJÁT-BÍNJÁT

Mire lehet jutni egy ötlettel, ha társul hozzá némi kitartás és fantázia? A kárpátaljai PMCs programja azért is példaértékű, mert a pedagógusok kapcsolatépítése mellett megtalálta az utat a szélesebb közönség irányába is.

Amikor belevágtunk, még csak egy kósza ötletnek tűnt. Személyes indítatás és érdeklődés, ami elsődlegesen elindította a gondolkodást a drámapedagógia iránt: milyen jól és milyen sokan tudják majd alkalmazni ezt az eszközt különféle korosztályokkal. A kiindulópontok megvoltak: ismert előadók, kárpátaljai bábosok vagy éppen drámapedagógia oktatással foglalkozó ifjúsági társulások. Már csak egy vezérfonal hiányzott, amire fel tudjuk fűzni ezeket a gyöngyszemeket.

Ezután a Szülőföld Alap pozitívan bírálta el a pályázatunkat és nekivágtunk a gyakorlati megvalósításnak. Valójában akkor jöttünk rá, hogy milyen nagyot szeretnénk harapni... S végül a programok folyamán a drámapedagógián belül leginkább a bábozás irányába mentünk el. Hétféle és egynapos képzéseink is voltak. Majd jött a váratlan lehetőség arra, hogy akár Kárpátalján is megszervezésre kerülhessen egy akkreditált Bábszakkörvezetői tanfolyam, már régen a pályázat lezárása után. Előadók maradtak, változtak és kiegészültek a korábbi képzéseknek köszönhetően. Résztvevők is voltak, akik szívesen áldoztak egy hetet a nyarukból arra, hogy megtanulják a bábmesterség

csínját-binját. A kárpátaljai Háló vezetősége pedig úgy döntött, hogy anyagilag támogatja majd az egyhetes programot a budapesti székhelyű Erdélyi Gyülekezettel közösen.

Most, így már több mint egy év távlatából, nagyon hálás vagyok a segítő kezekért és leginkább az előadókért, legfőképp pedig Lovas-Linner Lili néniért, aki töretlen lel-

A Pedagógus Munkacsoport (PMCs) a Háló környékén és még annál is messzebb élő pedagógusokat szólította meg és kapcsolta őket össze szakmai együttgondolkodásra. Konferenciák – köztük egy kiemelkedően sikeres, 300 résztvevőt megszólító budapesti konferencia –, képzések és tapasztalatcserék szerepeltek a PMCs tevékenységei között.

Mára a PMCS leginkább Kárpátalján aktív, ahol a magyar pedagógusok számára kínál feltöltődésre lehetőséget. Egyben keresi azokat a pontokat, ahol a pedagógusok továbbképzésében segíthet például bábkészítés vagy bármilyen más kurzussal. Kárpátalján kívül még Partiumban aktív ez a műhely.

kesedéssel és rendkívül odaadással segített nekünk és folyamatosan bátorított minket. Elsősorban azt hiszem, a Jóistennek és neki lehet azt megköszönni, hogy 50 pedagógus (merthogy minden képzési alkalommal nagyot változott a résztvevők palettája) megszerette a bábkészítést, megtanult lelkiismeretességgel, türelemmel, odaadással lenni mások iránt.

Ugyancsak hálás vagyok azért, hogy a nyári képzés előadóinak lelkesedése annyira elbűvölte a résztvevő kárpátaljai pedagógusokat, hogy azóta már három „turnén” vagyunk túl, ahol előadtuk a nyáron előkészít-

tett és begyakorolt vizsgadarabunkat (Tiszakeresztúr, Nagyszőlős, Busztyaháza, Gyertyánliget, Batár, Gyula). Ezen kívül hamarosan újra összeülünk és már az új meséinkhez varrjuk tovább a bábokat és finomítjuk a forgatókönyvet, ugyanis legalább öt további községbe is kaptunk már meghívást...

S a legváratlanabb fordulat: egyikünk Németországba költözött és már elkezdett szervezkedni az ottani magyarok körében, hogy ott is turnézhassunk egyet... No, ezt vajon ki gondolta volna?

Henkel Betti

KÁRPÁTALJA HOZZÁSZÓL

Üde színfolt a kárpátaljai PMCS ilyen irányú tevékenysége. A szakmai tapasztalatok reméljük sok lelki feltöltődéssel is jártak.

PONTOSAN ANNYI, AMENNYI A TERV ELINDÍTÁSÁHOZ SZÜKSÉGES

A Háló egyik legjobban megragadható és bemutatható műhelye a HGT. Munkája kézzelfogható, a nyújtott segítség értelme nem kérdéses. A HGT majd tíz éves történetéhez kapcsolódva, most két rövid életképet olvashattok.

A HGT egy feleség szemével

A kárpátaljai HGT köztudottan csak férfiakból áll. Ennek a ténynek a megjegyzését már hallottam félig tréfásan, félig komolyan, némi iróniával, egyszerűen különböző jelzőkkel ellátva. Azt gondolom, ez nem baj. A férfiak zárkózottabbak, nehezebben mutatják ki érzéseiket, és hitükről, vallásosságukról is kicsit nehezebben beszélnek. Legalábbis Kárpátalján ez a jellemző. Ebből kifolyólag egymás közt jobban megnyílnak. Ezért örülök annak, hogy keresztény férfiemberök összejárnak, imádkoznak, beszélgetnek, segítik és támogatják egymást, kézzelfogható, gyakorlati módon éppúgy, mint lelkileg.

Néhány éve, amikor Dankai Józsi barátunkról kiderült, hogy nagyon

beteg, azonnal mindenki összefogott. Segítették anyagilag is a kezelését, de ennél sokkal fontosabb volt az, hogy nem hagyták egyedül, és nem éreztették vele, hogy beteg, hanem tartották benne a lelket. Ameddig tudott jelen volt köztük, bár meglehetősen gyengén. A felesége mondta, „vágyott a fiúkhöz”.

A HGT tagjai voltak szakmai kiránduláson Lembergben, ahonnan nagyon lelkesen, sok élménnyel tértek haza.

Pár éve egy újabb szokás az is, hogy eljárnak a hagyományos szécsényi pünkösdi gyalogos férfi zarándoklatra. Ez a Mátrában egy kb. 30 kilométeres útszécsényből Mátraverebély-Szentkútra. Onnan mindig egy nagyon pozitív, amolyan „megcsináltuk!” hangulatban, lelkileg feltöltődve és sok élménnyel gazdagodva szoktak hazatérni. És ez

bizony nagyon jó tesz a házasságoknak is.

Az utóbbi időben, bár kicsit megkopott, megfakult a közösségi életük, de közeleg a pünkösöd. Úgy hallottam, megint készülnek zarándokolni. Feleségként szurkolok nekik, hogy új lendületet kapjanak. Hiszen ha férjeink jól vannak, akkor mi is jobban leszünk.

Nánási Dolika

A HGT a Háló Gazdasági Tagozatának rövidítése. Valamikor 2004 táján alakult a Háló vezetőségének kezdeményezésére, budapesti vállalkozók és menedzserek aktív bevonásával. Célja a határon túli kis- és családi vállalkozások támogatása nem csak anyagi eszközökkel, hanem szakértői és mentori támogatással.

A 2005-2010. években pályázatok kiírásával segítette a vállalkozásokat. A kiosztott pályázati pénzek mellett – melyet maguk a tagok gyűjtöttek adományokból – saját tapasztalataik átadásával mozdították előre a vállalkozások életét.

Jelenleg a HGT működése Kárpátaljára és Erdélyre korlátozódik. Mindkét helyen régiós klubként, rendszeresen vagy kevésbé rendszeresen találkozási élő a kapcsolat a tagok között.

Egy másik kép...

Néhány évvel ezelőtt, a magyarországi HGT egyik aktív tagja, Kaszap István, a közösségéből néhány barátjával autóba ült és ellátogatott Kárpátaljára. Az volt a céljuk, hogy megismerkedjenek olyan kisvállalkozókkal, akik lelkesek és szeretnék jól csinálni azt, amihez értenek, csak épp anyagi forrásuk nincs hozzá. Erre az utazásra én is elkísértem a fiúkat. (Micsoda kényeztetésben volt részem, egyedüli lányként!) A látogatásokat Nánási Tóni barátunk szervezte meg.

Közel tíz vállalkozóhoz látogatunk el, akik csak annyit tudtak, hogy egy lelkes magyar csapat szeretne eljönni hozzájuk, akiket nagyon érdekel az, amit ők csinálnak. Mindenhol nagyon kedvesen fogadtak bennünket. Számomra a legnagyobb élmény az volt, amikor mesélni kezdtek ezek az emberek a terveikről és álmaikról... Csillogott a szemük, és már-már azon gondolkodtam, hogy én is nekikezdek méhészkedni, mangalicát tartani, sírkövet faragni, kerékpárt szerelni... Miután a látogató csapat tagjai végighallgatták a jól elkészített, átgondolt „üzleti terveket”, összedugták a kobakjukat, majd néhány másodperc után egy borítékot adtak át a gazdának, amelyben egy „csekély” összeg volt. Pontosán annyi, amennyi a tervek elindításához szükséges. Nagyon megható volt látni az ajándékozók szerénységét, és az ajándékozottak meghatódottságát.

Az egyik állomásunk Simon Pali kerékpárszerelő műhelye volt. Pali elmesélte, hogy Kárpátalján nagyon sokan járnak biciklivel, és bizony a kerékpárok rossz utak miatt hamar tönkremennek. Rengeteg munkája van, de retteg attól, hogy egyszer csak be kell zárnia, mert hivatalosan nem tudja bejelenteni a vállalkozását. A vendégek faggatták, hogy mégis mire lenne most a legnagyobb szüksége. Esetleg korszerű szerzőszámok vásárlása, bővíteni a műhelyt, alkalmazottat felvenni? Ez mind-mind szerepel a tervei között – mondta, de a legfontosabb, hogy legalizálja a vállalkozását. Már min-

den papírt megszerzett, csak a pénz hiányzik. Persze a vendégek számára nem volt kérdés, hogy kisegítik a hiányzó összeggel (ami persze töredéke volt annak, amit korábban adni akartak). Na de másra nincs szüksége?! Nem, neki ez az, ami most a legfontosabb. Ő is megkapta a borítékot. A fárasztó, de tartalmas hétfői látogatás után, hétfőn délelőtt egy sms-t kaptam. A küldő Simon Pali volt. Az sms szövege pedig a következő: „Nagyon szépen köszönöm a segítségeket, a vállalkozásom mostantól hivatalos.”

Gaga Zsuzsa

KÁRPÁTALJA HOZZÁSZÓL

A krisztusi példa követéseként elsősorban segítenünk kell, ott ahol tudunk, azon a helyen, ahova éppen elhelyezett minket a Gondviselő. A HGT munkája is épp egy ilyen „krisztusi” feladatot tölt be és köszönettel tartozunk mi is nekik, hogy vidékünkön is segítették a kisebb vállalkozások elindítását.

MUNKAKÖZÖSSÉG ÉS/VAGY KÖZÖSSÉG

Egy kupac ember, aki havonta találkozik, hogy együtt gondolkodjon, vajon tud-e közösséget alkotni? Biztosan az az első kérdés, hogy akarnak-e, de aztán jönnek a következő kihívások. Vajon a budapesti Angyali Karnak mik az eszközei, melyekkel az együttgondolkodást személyesebbé teheti és ezzel a közösség irányába mozdíthatja tagjait?

Az Angyali Kar „nem isteni küldöttek dalárdája”, hanem budapesti bogozók rendszeres összejöveteleiből kifejlődött munkaközösség, szellemi műhely. A különféle hálós tapasztalatokkal rendelkező, közel két tucat tagja havonta találkozik, s általában előre kitűzött témáról beszélgetnek,

megosztják gondolataikat, tapasztalataikat, véleményüket. E műhelymunka a Háló vezetőségét és a Háló egészét kívánja segíteni – erre utal az „angyali” jelző is.

Tulajdonképpen nem közösség a szó hagyományos kisközösségi, bázisközösségi értelmében, de jóval

több, mint egy alkalmi munkacsoport. Az összejövetelnek a tematikus megbeszélések mellett mindig része egy kötetlen beszélgetés mellett elfogyasztott vacsora, az alkalmak közös imádsággal zárulnak, a megbeszéléseknek pedig lehetőség szerint van kisebb csoportokban folyó szakasza is. A tematikus megbeszéléseket ketten-hárman készítik elő és vezetik le. Időnként a kitűzött témán kívül is van alkalom személyes élmények megosztására.

Néhány a megbeszélések témáiból: a Háló találkozók minősége, magyarság és Kárpát-medenceiség, személyessége Hálóban, elveszettek, közösségi vezetés a Hálóban, Háló és üzenet... Az alkalmakról emlékeztetők készülnek, egyes megbeszélések eredményeként írásos anyagok születtek. A komoly témák

megbeszélése is élvezetes szokott lenni. A résztvevőket a Hálóért való tenni akarás hatja át.

Az AK-ban folyamatosan egyensúlyozunk a szellemi műhely és a közösség között: keressük a harmóniát. De mi is az a néhány eszköz, amelyekkel a közösség alakulását segítjük?

Közös étkezés. A találkozókát mindig vacsorával kezdjük. Ez az időbeosztás egyrészt praktikus, mert a késések nem annyira zavaróak, mintha a már megkezdett beszélgetést akasztanák meg, másrészt a zsongás, a kötetlen beszélgetés már az együttlétre hangolja az embereket, ezért a beszélgetés idejéből kevesebbet visz el.

Közös ima. Minden alkalommal van egy 10-15 perces közös ima, melynek központja a Szentírás, esz-koze pedig rendszerint a személyes

megosztás. Az imát általában a találkozó közepén szoktuk elhelyezni. Ezzel is jelezzük, hogy mindenben és mindig helye van az Istenhez fordulásnak.

Az Angyali Kar (AK) 2005-ben a budapestibogozóikörbőljöttlétre. Az AK két alapvető célja a közös gondolkodás a Hálóról illetve a bogozó-keltető és megerősítő szerep. A közös gondolkodás a Hálóról kettős célt jelent: egyrészt megfogalmaz a Hálót egyértelműen jellemző közös gondolatokat, másrészt konkrét feladatokat, tevékenységet is indukál. A közös gondolkodás pedig a közösségépítés által segíti tagjai személyiségfejlődését, és megerősíti elköteleződésüket. Az AK-nak jelenleg 21 tagja van, akik havi rendszerességgel találkoznak Budapesten.

Nyitókör, zárókör. Lehetőleg minden beszélgetést nyitókörrel indítunk, melynek célja az egyéni készenléti-állapot megismerése. Ezek a körök néha nagyon személyesek, néha inkább már a témához kapcsolódnak.

A zárókör a félbetört, ki nem mondott gondolatok gyűjtőhelye, valamint visszajelzést is ad a beszélgetés eredményeiről. A nyitó- és zárókörben is fontos, hogy mindenkinek lehetősége legyen megszólalni.

Kiscsoportok. Minden alkalommal kiscsoportos beszélgetés is van, ami nem csak a téma feldolgozása szempontjából fontos, hanem a személyes kapcsolatok építése miatt is. A kiscsoport nálunk egészen kis köröket jelent: nagyon szeretjük a háromszemélyes beszélgetéseket, de lehet kétszemélyes beszélgetés vagy 4-5 fős kör is.

Az itt felsoroltak mellett, amikor szükségesnek érezzük lehetnek játékok is, vagy olyan alkalmak, amelyek direkt a személyes kapcsolatok építését szolgálják. Ilyen volt például a januári együttlétünk, amikor az év kezdete kapcsán egy kérdés-csoorból válogattunk visszanezve és előretekintve.

Így épül a szellemi műhely mellett a közösség is. Aztán újrakérdezzük magunkat: most éppen melyik oldalunk erősebb-gyengébb? Legközelebb mire helyezük a hangsúlyt?

Lindeisz Ferenc – Koncz András

KÁRPÁTALJA HOZZÁSZÓL

Mindig kérdés, hogyan lehetne közösséggé kovácsolni egy-egy kisebb csoportot. Az Angyali Kar közösségformálásban elért sikerei önmagukért beszélnek, én is sok tapasztalatot szereztem ezáltal.

...HOGY HASZNOS CSAPATJÁTÉKOSOK LEGYÜNK

Mind sportolunk. Egyénileg is. Egészen más azonban együtt sportolni. Ezt táborokkor, találkozókon is megtapasztaljuk, amikor együtt küzdünk, vagy együtt szurkolunk. Most a sport kerül nagytónk alá, mint a Háló egyik közösségformáló tevékenysége, mint egy nem formális műhely. Péter Szabolcs, a kapuskirály mesél nekünk arról, hogy náluk hogyan lett ennyire sikeres csoporttevékenység.

A sport, a játék és a találkozás öröme

Amint már sokan tudjátok egy focimeccsen szereztam első hálós tapasztalataimat. Ez öt-hat éve lehetett, és azóta is jelen vagyok a Háló közösségében. Na de nem azért, mert azóta olyan sokat rúgtuk a bőrt, és folyton csak nyertünk és nyertünk. Nem! Természetesen a Háló sokkal több ennél, de most engedjétek meg, hogy mégis a sportot, mint közösségformáló tevékenységet emeljem ki.

Mindenféle sportágnak (focinak, kosárlabdának, kézilabdának, vízilabdának, stb...) óriási közösségmegtartó és -alakító ereje van. Szerintem már ezért is fontos, hogy a táborban továbbra is legyenek különböző sportolási lehetőségek, már csak a mozgás kedvéért is.

A sportban benne van, hogy örülünk egymásnak (öröm), játék közben pacsizunk (játékosság), versenyzünk (rivalizálás), de tiszteljük és biztatjuk is egymást (motiváció, kommunikáció). A sport önfegyelemre is megtanít, ugyanakkor egyes sportágak

ránevelnek, hogy hasznos csapatjátékosok legyünk.

Nagyon örülök, hogy az erdélyi hálósok fontosnak tartják, hogy rendszeresen találkozzanak, és ne csak beszélgessenek, imádkozzanak, egyenek-igyanak, hanem együtt mozogjanak is: focizzanak, játszanak, kiránduljanak és túrázzanak a természetben. A kerületek közti focimeccseket körülbelül féleven te más-más település bogozói szerve-

zik meg, hangsúlyt fektetve a személyes találkozásokra, beszélgetésekre is. Ilyenkor a házigazdák általában megkínálják a távolabbról érkezőket.

Csíkszeredában heti egy alkalommal rendszeresen találkozunk a fociok egy közösen bérelt tornateremben. Régebben volt kosárlabda lányoknak és fiúknak egyaránt, de idővel sajnos megszűnt. Székelyudvarhelyen már több éves hagyománya van a csütörtök esti asztaliteniszezésnek, és most már a kedves feleségek is szívesebben elengedik uraikat ping-pongozni. A Joga foci – amiről korábban már írtam néhány sort a hírlevélben – a bajnokság befejeztével most egy kis időre félbeszakadt. Amíg tartott a városi bajnokság csapatunk hetente edzett és készült a következő fordulóra.

A sport, mint közösségi élmény és identitás a Hálón belül

A sport és azon belül a foci egyfajta közösségi-, lelkiélményt és identitást ad nekünk: közösen készülünk

a sporteseményre, együtt utazunk a helyszínre, találkozunk, beszélgetünk, nevetünk, kifejezzük hálánkat, és imádkozunk. Ezek mind-mind olyan élményeket, tapasztalatokat adnak, amelyeknek összetartó erejük van, és amelyekből a nehezebb napokon is táplálkozhatunk. A sport szerepe a Hálóban az, hogy olyan embereket terel egy közösségbe, akik amúgy nem biztos, hogy személyesen beszélgettek volna egymással. A sport feloldja a köztünk lévő láthatatlan feszültségeket.

Számomra a Háló a találkozásokon, és a lelki beszélgetéseken túl a játékot, a foci örömet is jelenti. Továbbra is elképzelhetetlen egy nyári tábor foci nélkül. Ott is felemelő érzés, amikor egy összetartó csapatban tudhatom magam, és a legjobb tudásom szerint mindent megteszek, hogy segítsen a társaimat. Az erdélyi csapat nagy erőssége, hogy lelkileg is kötődünk egymáshoz és a Jóistennek hálásak vagyunk sikereinkért, és elfogadjuk kudarcainkat is. Remélem, hogy ezt az örömet még sokszor megtapasztalhatom a Hálón belül.

Péter Szabolcs

KÁRPÁTALJA HOZZÁSZÓL

A foci és általában a sport valóban egy fontos közösségformáló tevékenység lehet. Ezt egyszerűen használnunk kell. Tudunk-e keresztényként és annak maradvánnyal küzdeni, harcolni, hajtani és győzni, esetleg veszíteni? Itt is azt olvashatjuk, bizony lehet!

GONDOLATOK AZ ÖRÖKSÉGRŐL ÉS A KÜLDETÉSRŐL

Tavasszal a pannonhalmi madarak énekére ébrednek hajnalban. Hihetetlen az az erő, lelkesedés és kedvesség, ahogy ezek a kis állatok nótájukat fűjják. Ők hajnali fél ötkor dicsérik már az Istent, mi szerzetesek csak hat órakor kezdjük, és nem vagyunk mindig ilyen lelkesek. Az énekesmadarak sugalltak néhány gondolatot, szolgáltatott anyagot az elmélkedéshez.

A természet világa nem ismeri a megállást, állandó mozgásban van,

A Bölcsek Köre (BK) a mai magyar egyház tiszteletreméltó személyiségeiből álló kör, melynek feladata a Hálóról való gondolkodás, a Háló útjának vigyázása, őrzése és a Háló vezetőinek támogatása. A BK évente kétszer találkozik és azokról a kérdésekről és témákról beszélget, amelyeket a vezetőség fogalmaz meg. A BK tagjai: Aszalós János, Bíró László pp., Hofher József, Hortobágyi Cirill, Jávorka Lajos, Jelenits István, Keresztesné Várhelyi Ilona, Nemeshegyi Péter, Polgári László, Rábai László, Szabó Ferenc, Szocska Ábel, Thorday Attila és Várszegi Asztrik pp.

idő nélküliségben váltakoznak az évszakok, jelenik meg az új, tűnik el, enyészik el a régi. Egyfajta belső programot hajt végre és így a természetben, az állatvilágban is körök zárulnak és időként minőségi előrelépés adódik. A teremtett világ valamilyen képpen mindig friss, mindig van új, adott az irány, a természet nagy ritmusa, amely keletkezéstől a pusztulásig, majd az újjászületés felé törekszik.

Egészen más az ember világa. Mivel az ember és közössége is a természet nagy köreit, születés, kiteljesedés és a halál pályáját járja, közösségében lelki, szellemi és erkölcsi értékek jelennek meg, amelyek minőségi változást jelentenek és amelyek, mert értékesek, mert örömet okoznak, mert az életet szolgálják, azt szebbé, igazzá, teljesebbé teszik, ezeket az értékeket megőrzendők tartják. Kialakul egyfajta hagyomány, amely gyarapszik és fejlődik, közben persze alakul is, de éppen a megőrzés érdekében bizonyos elemekhez tudatosan ragaszkodnak, amire szükség is van. Ha pedig túlzottan ragaszkodnak, akkor az a jövő, a továbblépés akadálya lehet. Számomra az Evangélium, Jézus lényegre összpontosító bölcsessége és a bencés Regula arányt szem előtt tartó gyakorlata eligazító e tekintetben is. Így a változások közepette is esély

van arra, hogy az örökséget is megőrizzük és küldetésünket is teljesítsük.

Húsvéti időben nekünk keresztényeknek még tudatosabban kell a feltámadott Úrra figyelni. Jézus nekünk adott ajándéka, amelyet őrizni kell, a belé vetett hitünk, amely élő, dinamikus, megtartó, megőrző szeretetkapcsolat. Ebben a szeretetkapcsolatban lehet újjászületni, növekedni, osztani és osztozni, majd örökké élni. Amikor Jézus a szamariai asszonnyal beszélt, neki mondja „az Atya olyan imádókat keres, akik lélekben és igazságosságban imádják őt”. Ebben a nagyon hitre összpontosító mondatban csupán az életről, arról a kapcsolatról esik szó, amely átalakítja az embert és a közösség életét és nem ad semmiféle olyan kézzel fogható, törvényi, erkölcsi keretekbe foglalható tételes szabályt, előírást, amely arra kötelezné a megajándékozottat, hogy az örökséget mintegy „köbe vesse”, meg ne változtassa. Az örökséget a váltó asztalra kell tennünk, a talentumot, a minát kamatoztatnunk kell.

A mindennapok küzdelmeiben mintegy „modell”-ként ezt így élem meg. Szent Márton monostora gyorsan változó történeti mánkban már-már a botrány köve a keresztényeknek, közelállóknak és távolállóknak egyaránt. Még inkább, amióta a pannonhalmi bazilika felújítása folyik. Érdemes elgondolkodnunk, hogy mit őrzünk, és mit hagyunk el. Eleink letelepedésük idején hajlékot építettek Istennek és mellette asztereteseknek. Az Isten házáat az elmúlt ezer esztendőben hat alkalommal felújították, átalakították, bővítették, az élethez, a közösség igényéhez szabták. Mi a baj akkor, ha ma ugyanezt tesszük? Megőrizni azt jelenti, hogy bemerevíteni és életképtelenné tenni valamit? Nem gondolnám. A változó idők arra tanítják a hívő embert, hogy a lényegest a járulékoktól meg tudja különböztetni. Jézus nem az építészettörténeti stílust és annak megőrzését ajánlja a benne hívők közösségének, hanem az életet fakasztó hit megőrzését, az ahhoz való hűséget, amelyből a küldetés gyümölcsei, cselekedetei fakadnak.

→

KÁRPÁLJA HOZZÁSZÓL

Elgondolkodtatóak Asztrik atya szavai. Gyakran mi sem vagyunk hajlandóak a változásra, s példát kellene vennünk nekünk is a természetéről. Minden változik, minden halad, tehát mi sem állhatunk egy helyben. Csak a lényeges dolgokat kell kiszűrni, s azt örökíteni nekünk is tovább. S mi az, amit Krisztus ránk bízott, mint örökséget? A Benne való hitet.

→

Ha megőrizzük a hit ajándékát és az sokak örömét szolgálja, akkor ugyanez az ajándék megtalálja a maga kifejezési formáit is, egykoron a romanikában, majd a gótika stílusjegyeiben, a későbbi korok ízlésében és a kortárs művészet kifejezési módjaiban is.

Ha így közelítünk, akkor a keresztény hívő életének elsődleges kihívása hite megőrzése, amely ugyan-

csak „erő”, görög, többet mondó kifejezéssel „dynamis”, tehát változó, alakuló és teremtő erő, majd annak keresése, ahogy régít és újat, párbeszédben és nagy tapintatban, de ma is az életet, az egyre kiteljesedő életet szolgálja. Azt kell keresnünk, hogy „életük legyen és az bőséges legyen.”

Várszegi Asztrik

